

er vi tilbage ved Maastrichttraktaten, og så må de gå tilbage og lave et ordentligt stykke arbejde?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg vil sige til hr. Ole Stavvad og hr. Ove Fich om forholdet mellem Amsterdamtraktaten og Maastrichttraktaten, at jeg mener, at Amsterdamtraktaten er dårligere end Maastrichttraktaten, ikke meget dårligere, men den er dårligere. Det er den på grund af det retlige; der er mere union i Amsterdamtraktaten.

Det var mine argumenter: at der er mere union i Amsterdamtraktaten, end der er i Maastrichttraktaten. Vi har ikke en forbundsstat i morgen, men den salamitaktik, som man har kørt gennem mange år, fortsættes i denne traktat, og det er specielt på det retlige område, at der er sket ganske meget.

Så kan man diskutere, om det kan opvejes af eventuelle forbedringer på beskæftigelsesdelen. Det mener jeg ikke, for de er ifølge min analyse så tvivlsomme, at de ikke kan opveje de forringelser, der er i det forhold, at der er mere union i denne traktat.

Så til fru Annette Justs spørgsmål, som jeg ikke opfattede som et særlig venligt spørgsmål, men sådan er det jo. Jeg er selv et venligt menneske, så jeg skal ikke besvare det i den ånd, som det blev stillet i. Jeg fik spørgsmålet: Vil SF bare have en protokol, når det bliver et nej ved folkeafstemningen?

Det med bare antyder noget om, at vi ikke fik noget ud af det sidste gang. Sandheden er jo, at det, vi forhandlede igennem sidst, har domineret den danske debat siden 1993. Alle gik og påstod, at det ikke betød noget som helst, men det har virkelig betydet meget, for det er jo det, der har været kernen i den danske debat.

Jeg synes ikke, at regeringen har levet tilstrækkeligt op til det, men det er en helt anden diskussion. Jeg vil godt fortælle, hvad vi vil kræve, hvis det bliver et nej. Det er et krav om en genforhandling af miljøafsnittet, det er et krav om, at østudvidelsen skal være i orden, det er et krav om, at vi skal ud af Schengensamarbejdet og have en reel retlig undtagelse, og det er et krav om bedre åbenhed og demokratibestemmelser, fire vigtige genforhandlingskrav for os.

I modsætning til Fremskridtspartiet har SF et perspektiv i forhold til det, som ligger ud over bare at få det indre marked. Vi ønsker faktisk

også et politisk samarbejde i Europa. Vi har et europæisk engagement, og her mener vi, at Amsterdamtraktaten ikke lever op til de krav, som vi med rette kan stille. Derfor har vi nogle forbedringer til traktaten. Dem har vi fremlagt i en udtalelse fra vores landsmøde, som jeg kan tilsende fru Annette Just, og det står fuldstændig klart, at det er det, vi vil gå efter.

Anden næstformand (Herning Grove):
Fru Elisabeth Arnold som ordfører.

Elisabeth Arnold (RV):

Vi er nu ved næste skridt i en lang proces, som vi har haft gennem de seneste år, med udarbejdelsen af De Europæiske Fællesskabers næste traktat.

Siden færdiggørelsen af Maastrichttraktaten har det været klart, at EU's medlemslande skulle påbegynde en ny regeringskonference i 1996, og af de lande, som særlig varmt ønskede en ny forhandling, var der selvfølgelig mange lande, som også ønskede, at der skulle være et mere tæt samarbejde, og at man skulle nærme sig en føderal struktur eller en anden form med mere integrerede bindinger for landene.

Det er ikke sket. Det, der nu ligger her foran os i form af Amsterdamtraktaten, er afslutningen på en lang forhandlingsrunde, som har været præget af en del kompromiser, sådan som det naturligvis altid må være, når 15 forskellige lande skal have deres meninger og deres ønsker med.

I Folketinget har processen, og det vil jeg gerne sige, for det er der ikke andre, der har sagt endnu, været forbilledlig. Jeg synes, vi har haft et utrolig godt samarbejde mellem partierne, og vi har også haft et godt samarbejde med regeringen. Vi er både formelt og uformelt blevet godt orienteret undervejs i alle faser, og der har været afholdt adskillige forespørgselsdebatter i Folketinget og blevet vedtaget mange dagsordener.

Der har fortsat været et bredt, solidt flertal bag det oprindelige forhandlingsgrundlag, som stammer fra december 1995, og som regeringen fremlagde ved den lejlighed.

Til forskel fra den proces, som vi havde sidste gang med Maastrichttraktaten, har der været betydelig større åbenhed, der har været flere oplæg, og der har været mere inddragelse af Folketingets partier, og det synes jeg godt, regeringen kan tage på sin kappe. Det vil jeg